

ustanovení § 126 c. ř. s. o počítání lhůt a § 89 zák. org. o nezapočítávání doby poštovní dopravy do lhůt neplatí při lhůtách hmotného práva. Tyto zásady opakoval v rozhodnutí R II 408/28 a neshledává příčiny by se od nich uchýlil. Strany se odkazují na důvody zmíněného uveřejněného rozhodnutí. K odůvodnění správnosti názorů v něm uvedených lze poukázat ještě na toto: Výpověď jest jednostranným soudním nebo mimosoudním projevem vůle. Přijme-li jej vypovídaný, je v tom smluvní zrušení nájemního poměru. Výpověď není procesním úkonem, tudíž ani žalobou. Spor počíná teprve námitkami (Ehrenzweig Privatrecht II. díl z r. 1928 str. 466). Není-li až do podání námitek sporu, nemůže býti řeči o prohlášeních, návrzích, podáních a úkonech týkajících se soudního řízení ve smyslu § 89 zák. org. a o zákonných nebo soudcovských lhůtách ve smyslu § 126 c. ř. s. To je tím zřejmější při mimosoudních výpovědích, kde soud neustanovuje lhůtu k podání námitek a až do jich podání o výpovědi úředně neví. Lhůty k podání námitek nejsou tudíž lhůtami procesního, nýbrž lhůtami hmotného práva, kterými jest omezena možnost čeliti výpovědi, by nenabyla účinnosti. Nemá na ně vlivu doba poštovní dopravy. Námitky musí býti u soudu do konce lhůty, jinak vypovídaný ztrácí právo brániti se proti výpovědi. První soud tudíž rozhodl správně, odmítnuv námitky jako opožděné. Rozhodnutí rekursního soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Proto bylo dovolacímu rekursu, třebaž z jiných důvodů, než které jsou v něm uvedeny, vyhověno.

Čís. 8727.

Nejde-li o výživu nutnou, nýbrž o slušnou výživu ve smyslu § 91 obč. zák. a není-li tvrzeno, že majetek manželův jest uložen způsobem přičítícím se zásadám řádného hospodaření, jest při výměře výživného položití za základ důchod, který manžel skutečně pobírá ze své výdělečné činnosti a ze svého majetku za jeho nynějšího uložení a nelze uvažovati o tom, že by manžel mohl svůj kapitál uložit jinak výhodněji.

Slušnou výživou jest rozuměti výživné umožňující manželce životní míru, kterou se řídili oba manželé za manželského společenství a ve které bude moci manžel pokračovati také po zrušení manželského společenství při vyplácení výživného manželce.

[Zkratka]

(Rozh. ze dne 21. února 1929, R I 83/29.)

Ve sporu o rozvod manželství od stolu a lože povolil soud prvního stupně manželce prozatímní opatření odděleného bydliště a placení výživného 1.400 Kč měsíčně. Rekursní soud snížil výživné na měsíčních 1.000 Kč. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Planá jest námitka, že rekursní soud jest v rozporu se spisy, an ocenil majetek žalovaného, nedoplniv šetření prvního soudu, jen asi

na 800.000 Kč. Již první soud založil své rozhodnutí výslovně na zjištění, že jmění žalovaného jest odhadnouti na 800.000 Kč, a nemá pro vyměření prozatímního výživného podstatného významu, že nepraví »asi« 800.000 Kč, nýbrž »nejméně« 800.000 Kč. Neopodstatněnou jest i námitka, že pro vyměření výživného není rozhodným výnos majetku, nýbrž jako cena. Nejde o nutnou výživu, jejíž potřeba by arcí ospravedlňovala i dosazování kapitálu, a stěžovatelka netvrdí, že majetek žalovaného jest uložen způsobem přičícím se zásadám řádného hospodaření. Při vyměření slušné a hospodářské mohoucnosti manžela přiměřené výživy podle § 91 obč. zák. musí býti proto za základ vzat důchod, který žalovaný s k u t e č n ě pobírá ze své výdělečné činnosti a ze svého majetku za nynějšího jeho uložení, a nelze uvažovati o tvrzení stěžovatelky, že by žalovaný mohl svůj kapitál uložit do 7½ % úročitelných hypotekárních zápůjček, které mu vynášely ročně 70.000 Kč. Přes to jest dovolací rekurs oprávněn. I pro vyměření prozatímní výživy platí pravidlo § 91 obč. zák., že manžel jest povinen manželce poskytovat výživu slušnou a jmění jeho přiměřenou. Jí jest výživné umožňující manželce životní míru, kterou se řídili oba manželé za manželského společenství a ve které bude moci manžel pokračovati i po zrušení manželského společenství při vyplácení výživného manželce. Jelikož žalovaný má podle vlastního výpočtu v žalobní odpovědi ročních příjmů 41.872 Kč a nemá mimo manželku, koho by musil ještě živiti, jest slušno a jeho mohoucnosti přiměřeno, když bude manželce platiti požadovaných a prvním soudem присouzených 1.400 Kč měsíčně, tedy 16.800 Kč ročně, neboť zbude pro jeho vlastní potřebu více než 25.000 Kč ročně, mimo to však bude míti pro sebe ještě výnos z pozemků, po případě z polního hospodářství, jenž v příjmu 41.872 Kč není zahrnut, a bezplatný byt ve vlastním domě, kdežto žalobkyně si jej musí opatřit z prisouzeného výživného.

Čís. 8728.

Jazyková otázka .

Jazykové nařízení nevybočilo předpisem čl. 4 (3) jaz. zák. z mezí jazykového zákona.

Cizozemská společnost nepožívá práv § 2 jaz. zák. Lhostejno, že její někteří společníci jsou tuzemskými státními příslušníky.

(Rozh. ze dne 21. února 1929, Rv I 810/28-2.)

Usnesením ze dne 29. prosince 1928, Rv I 810/28-1 odmítl Nejvyšší soud odvolání žalující společnosti v S. v Sasku, podané v jazyku německém. Důvod y: Dovolání žalující společnosti bylo odmítnuto podle čl. 4 (3) vládního nařízení ze dne 3. února 1926, čís. 17 sb. z. a n., poněvadž žalobkyně jako společnost cizozemská nepožívá práv § 2 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 122 sb. z. a n. (čl. 14 a 16 (3) vládn. nař. ze dne 3. února 1926, čís. 17 sb. z. a n.) a její dovolání podané právním zástupcem bylo sepsáno v jiném jazyce než státním.